

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/228/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817211922
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817211922.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: X., proti žalovaným: 1/ K. a 2/ Y., o zaplatenie 5.000 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. júna 2018, č.k. 12Csp/135/2017-183, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/ **n e m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol a žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 9, § 54 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 1 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z.z., § 497 ods. 1 Obch. zákonníka, § 524 ods. 1, 2, § 39 Obč. zákonníka a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu - L. a žalovaným vznikol spotrebiteľský vzťah uzavretím ÚZ. Na predmetný vzťah sa použijú ust. zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj ust. § 52 a nasl. OZ. V danom prípade išlo o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa žalovaní ako spotrebiteľia zaviazali veriteľovi vrátiť. Súd považuje ÚZ za typovú, vyhotovenú pre širší okruh spotrebiteľov. Na základe zmluvy o úvere bol žalovaným poskytnutý úver, ktorý sa zaviazali v pravidelných mesačných splátkach splácať. Súd prvej inštancie mal v konaní takisto preukázané, že medzi žalobcom a L., bola dňa 29.10.2014 uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej mala byť na žalobcu postúpená aj pohľadávka uplatnená v tomto konaní, čo vyplýva z Prílohy Č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, pričom postúpenie pohľadávky z ÚZ právnym predchodca žalobcu žalovanému oznámil. V súlade s vykonaným dokazovaním a v zmysle citovaných ustanovení zákonov súd prvej inštancie v konaní nemal preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, ku ktorému malo dôjsť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 29.10.2014 medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom, L.. Konštatoval, že aby pohľadávka podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách mohla byť postúpená z banky na nebankový subjekt, je potrebné, aby bol klient banky s plnením svojho záväzku v omeškaní aspoň 90 dní, a aby banka na splnenie záväzku klienta písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, a teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, v priamom rozpore so zákonom. Postúpenie pohľadávky je v takomto prípade neplatné, a to nielen medzi stranami Zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj voči žalovanému. Súd prvej inštancie konštatoval, že postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, je povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlužníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí

preukázať, že klient si výzvu aj prevzal, a zároveň, že klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením, svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. Zo žalobcom v konaní predložených dôkazov (výpis z úverového účtu, listy L. adresované žalovaným zo dňa 20.07.2011) mal súd preukázané, že pred postúpením pohľadávky na žalobcu, L. vyzývala oboch žalobcov na úhradu dlžných splátok úveru, pričom títo boli v omeškaní dlhšie ako 90 dní. Výzvy žalovaní neprevzali, pričom žalovanej 1/ L. doručovala výzvu na adresu, ktorú táto pri podpise ÚZ neuviedla, ktorá adresa nie je takisto medzi adresami uvedenými v evidencii obyvateľov ako adresa jej bydliska. Právny zástupca žalobcu doručovanie listu zo dňa 20.07.2011 žalovanej L. síce zdôvodnil zrejmom vedomosťou L. o tejto adrese zo strany žalovanej, v konaní to však nijako nepreukázal, z dôvodu ktorého súd uzavrel, že u žalovanej nemohla byť splnená fikcia doručenia jej predmetnej výzvy a teda nebola splnená jedna z podmienok ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, z dôvodu ktorého nemohla L. platne postúpiť svoju pohľadávku na žalobcu.

2. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že predmetom postúpenia z banky na „nebankovku“ môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní. Pokiaľ by došlo k výkladu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka, musel by súd dospieť k záveru, že banka môže postúpiť úverové vzťahy bežne uzatvárané na akýkoľvek subjekt, teda aj na nebankovku, čo je v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by to k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, ktorý vstúpil do zmluvného vzťahu s bankou, ktorej činnosť podlieha dozoru NBS a stal by sa dlžníkom nebanky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie taktiež uviedol, že vo VOP, v bode 7.6.1, sú upravené prípady porušenia zmluvných povinností klientom, ktorý ak je v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky so zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedené zmluvné dojednanie súd považuje za neplatné zmluvné dojednanie podľa § 53 ods. 4 OZ, pretože oprávňuje veriteľa už pri omeškaní s jednou splátkou, ktoré omeškanie trvá viac ako 10 dní, žiadať vrátenie celého úveru s príslušenstvom v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Ide o mimoriadne krátku dobu omeškania, ktorá v neprospech spotrebiteľa ho zaväzuje pri využití dojednaného práva veriteľa na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru k zaplateniu celého úveru, i keď by napríklad išlo o omeškanie len jednej splátky a napríklad len po dobu 10 dní. Uvedenému názoru zodpovedá i právna úprava, ktorá bola zakotvená do § 53 ods. 9 OZ, a to zákonom č. 379/2008 Z.z. s účinnosťou od 1.11.2008, podľa ktorého „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Preto podľa názoru súdu nemohol tak právny predchodca žalobcu, ako i žalobca pristúpiť k mimoriadnej splatnosti úveru a tým zosplatiť všetky splátky tak, ako predpokladá § 565 OZ. Právo veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky možno akceptovať len vtedy, keď bolo toto právo platne dojednané (§ 565 OZ), čo však v danej veci nebolo. V prípade, že veriteľ pristúpi k mimoriadnej splatnosti, musí zároveň upozorniť dlžníka na využitie tohto práva v lehote 15 dní, čo v danej veci právny predchodca žalobcu listom zo dňa 20.07.2011 (žiadal žalovaných o zaplatenie dlhu najneskôr do 10 dní) nerealizoval. Právny úkon, a to vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru dňa 10.10.2011, ktoré oznámil právny predchodca žalobcu žalovaným listom zo dňa 11.10.2011, a od ktorého odvíja splatnosť všetkých splátok, nemôže byť platným právnym úkonom už i z dôvodu neurčitosti tohto úkonu (§ 37 OZ). Z uvedeného vyhlásenia vôbec nevyplýva, v súvislosti s ktorou omeškanou splátkou alebo splátkami veriteľ vyhlasuje mimoriadnu splatnosť, pretože uvedené má význam pre posúdenie včasnosti využitia tohto práva a nakoniec i pre plynutie premlčacej doby (§ 103 OZ). Okrem toho, odhliadnuc od uvedeného, súd zastáva názor, že právo veriteľa predpokladané v § 565 OZ je jeho právom a nie povinnosťou a možno očakávať od veriteľa i také správanie, že nepristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, alebo k predčasnemu jednostrannému ukončeniu zmluvy, čo je výrazom zmluvnej voľnosti. Podľa názoru súdu nejde o situáciu, keď veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, pretože splácanie úveru bolo zmluvne dojednané, a to v jednotlivých splátkach a v danej veci nešlo o situáciu, keď splatnosť dlhu mohol vyvolať veriteľ sám. V predmetnej veci nešlo teda o situáciu, kedy doba plnenia bola ponechaná na vôli dlžníka a ani o situáciu, keď dlžník je povinný plniť po tom, čo ho veriteľ vyzval. Ako súd uviedol vyššie, v ÚZ bola dojednaná splatnosť úveru v jednotlivých splátkach, teda doba plnenia bola zmluvne upravená a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predstavuje inú skutkovú okolnosť, ktorá okrem iného je právom osobitne upravená.

3. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným, ktorí boli v konaní plne úspešní, náhradu trov nepriznal, nakoľko si náhradu trov neuplatnili.

4. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, resp. aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytýkal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že v konaní preukázal, že právny predchodca žalobcu žalovaným zaslal výzvu pred zosplatnením pohľadávky, a to Poslednú výzvu na zaplatenie omeškaných splátok úveru pred začatím dražby zo dňa 20.07.2011, ktorou žalovaným vyzval na vyplatenie omeškaných splátok úveru, v opačnom prípade pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a k začatiu dražby založenej nehnuteľnosti. Keďže ku dňu 20.07.2011 žalovaní dlhovali veriteľovi omeškané splátky v sume 3.789,98 eur a zo zmluvy o splátkovom úvere je zrejmé, že výška jednej splátky bola v sume 4.990 Sk (165,63 eur), možno dospieť k záveru, že žalovaní boli v omeškaní s niekoľkomesačnými splátkami. Súd v odôvodnení rozhodnutia spochybňuje doručovanie predmetných výziev žalovaným. Právny predchodca žalobcu zaslal žalovaným výzvy na adresu, ktorá mu bola oznámená zo strany žalovaných. Tiež je potrebné poukázať na to, že výzva adresovaná žalovanej 1/ bola právnomu predchodcovi žalobcu vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote, je teda zrejmé, že sa na danej adrese zdržiavala, výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej 1/ a tá ju neprevzala. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že žalovaní mohli uvedené skutočnosti namietat v konaní, k čomu však nedošlo. Nakoľko si žalovaní nespĺnili svoju povinnosť uhradiť omeškané splátky riadne a včas a dostali sa do omeškania aj s úhradou ďalších splátok, čo je zrejmé aj z predloženej platobnej histórie a špecifikácie uplatneného nároku, pristúpil právny predchodca žalobcu k predčasnému zosplatneniu úveru, a to Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 11.10.2011. Z uvedeného je teda zrejmé, že došlo k naplneniu predpokladov ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, keďže žalovaní boli v omeškaní s viac ako troma splátkami a zároveň výzvou zo dňa 20.07.2011 boli upozornení na možnosť zosplatnenia úveru, k čomu napokon došlo dňa 10.10.2011. Mal za zrejmé, že boli naplnené predpoklady aj ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, t.j. žalovaní boli bankou vyzvaní na úhradu svojich záväzkov, a napriek tomu boli v niekoľkomesačnom omeškaní s úhradou dlžnej sumy, teda bol naplnený aj predpoklad omeškania dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Zákon nešpecifikuje náležitosti výzvy, t.j. predpoklady ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách boli naplnené jednal dorúčením výzvy zo dňa 20.07.2011 a rovnako zo dňa 11.10.2011. Žalobca mal za to, že v danom prípade došlo k zosplatneniu úveru v súlade so zákonnými ustanoveniami a rovnako došlo k naplneniu predpokladov ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda nebol dôvod na zamietnutie žaloby.

5. Žalovaní 1/, 2/ sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a na doplnenie uvádza:

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovaným z pôvodného veriteľa L., keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom plne stotožňuje.

9. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať.

Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t.j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t.j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tomto smere nastal odklon súdnej praxe od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky, je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodieť, že dlžník by nemohol namietat a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

10. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať § 92 ods. 8 zákona o bankách: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

11. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda či postúpenie pohľadávky bolo platné.

12. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide stále o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto neplatný.

13. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti žalovaným nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

14. V danom prípade právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 20.07.2011 vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy 3.789,98 eur do 10 dní od doručenia výzvy, avšak i po výzve súdom prvej inštancie žalobca nepredložil nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že dané výzvy boli žalovaným doručené. Žalovanému 2/ nebola zásielka doručená z dôvodu, že na adrese, na ktorú mu bola táto doručovaná, bol neznámy. Žalovanej 1/ doručoval právny predchodca žalobcu výzvu na adresu, ktorá nebola uvedená pri podpise úverovej zmluvy, táto ani nebola uvedená medzi adresami v evidencii obyvateľov ako adresa jej bydliska, pokiaľ žalobca v konaní dôvodil zrejmou vedomosťou právneho predchodcu o tejto adrese zo strany žalovanej, túto skutočnosť v konaní nepreukázal. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že listy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11.10.2011 boli doručované žalovaným na adresy, na ktoré im boli doručované aj výzvy zo dňa 20.07.2011, neboli im doručené z dôvodu, že na uvedených adresách v čase doručovania boli neznámi. Z uvedeného dôvodu bol správny záver súdu prvej inštancie, že postúpenie uplatnenej pohľadávky nebolo platné, a preto bolo potrebné žalobu zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

15. Odvolacie námietky žalobcu boli preto nedôvodné.

16. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. V odvolacom konaní mali plný úspech žalovaní 1/, 2/, preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní im však žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovaní 1/, 2/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).